

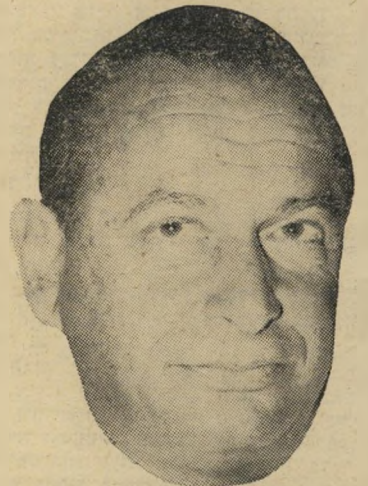

לא לוחים, בבקשה...

לא למד בן-אהרון דבר, וגם לא שכה כלום. על פי חלום זה, כל פועלי ישראל צריכים לקבל שכר שווה פחות או יותר. ומ' כיהן שבכלי-זאת הוכיחה המציאות שיש הבדל מסוים בין רווחן מכוניות באגד לבין רתך סוג א"א. נקבע עיקרון "משה" — שכרו של הרווחן יהיה "צמוד" לשכר הרתך — בהבדל של אחוזים. כמוכרן.

עיקרון שני הוא, ששכר העבודה עולה אוטומטית עם הרתך, ושגם ההתקדמות מדרגה לדרגה כימעט אוטומטית. עיקרון זה בולט במיוחד בשירותים ובפקידות. פקיד הסדרות או ממלתי ממוצע אינו צריך לעשות שום דבר מיוחד כדי לזכות מדי שנה בשנה בחוספת שכר. עליו פשוט לשבת על כסא ולא לבלוט. שיטה זו גורמת ל"זחילה השכר" אותה הזכרנו קודם, שאינה מותנית, כמוכרן, בשום היספס של תוצרת בעבודה.

ני עקרונות אלה גרמו לפיגור חד מור במשק הישראלי. מתחפת אליהם הם השיטה של "אהרון נכנס ראשון יוצא" במיקרה של משבר, המקפחת אוטומטית

מושבין

את העובדים הצעירים. הכל יחד גורם לכך, שקשה מאוד לשלם לעובדים תוספות על פי הספק עבודתם הממשית.

דוגמה לכך הוא הטי"ן של בן-אהרון על תוספת של 17% בתפוקת הפועלים. (המיספר עצמו אינו מדויק, אך הדבר אינו משהה לכאן או לכאן). ברור, על כל נושא, שזה ממוצע, בין עובדים שיעילותם עלתה בהרבה מעל הממוצע זה, לבין עובדים אחרים, שאולי אף הקטינו את הספקם. הגיונו הקיצוני של בן-אהרון מורה, כי התוספת צריכה להשתלם לכולם. מבחינה מישקית זה אבסורד גמור, דבר שגורם להנצחה של החלוקה הנוכחית של כוח האדם בישראל, ינוע ייעול במשק ויקטין, בסופו של דבר, את הכנסת העובדים כולם.

משק שבו יבטיחו הבדלי שכר בין מפעלים יעילים ובלתי יעילים, בין עובדים יעילים לבין בלתי יעילים, נייירות מאכזבים לאית אל מקומות העבודה החשובים ביותר. תר לכלכלה הלאומית, ירוויחה, בי סופו של דבר, הרבה יותר ממשק המבוסס על חלומות של קיצוני ניקים.

משק כזה יוכל גם ביתר קלות לפתור בעיות סוציאליות של עובדים מוגבלים, המוגנים היום על-ידי השיטה הקיימת. בי משק כזה לא יחסרו בעיות, כמוכרן. משק כזה מחייב חופש במאבק המיקצועי, יכר לת להכריז על שביתה וגם אפשרות למעביד לסגור מפעל.

הוא מחייב הפרדה מוחלטת בין מעסיק קים לבין מייצגי העובדים. הוא מחייב מתן אפשרות של נידות של עובדים מבלי שיהיו קשורים לקרנות פנסיה המקשות את המעבר ממיקצוע למיקצוע, בעת הצורך.

משק כזה הוא פוגע בכמה מי מרכזי הכוח העיקריים של הסי תדרות העובדים בפרט, ושל ה מימסד הישראלי בכלל. זה, כמוי בן, הסיבה האמתית, מדוע בסר מפתיעה כזאת בין מר מושבין והחברים ספיר, עמית ובן-אהרון, נגד השגת אלה.

ה שעה היתה אחרי חצות. בכיכר ציון עוד נצטו כמה אורות. פה ושם יצא זוג מאיזה דיסקוטק ירושלמי. קצת הלאה, לכיוון העיר המזרחית, שרר שקט מוחלט. אינני יודע מדוע, אך החלטתי לבקר ליד הכותל המערבי.

בכניסה לרחבה נימנמ לו שוטר מישמר-הגבול בתוך צריפון המישמר. ליד הכותל עצמו — שיממון מוחלט. אף לא שומר אחד, אף לא חסידי-בשחורים המציע תפילין. רק האבנים הגדולות. ניגשתי אל הכותל. התבוננתי בפס הכהן, המסמך את המ"קום שפעם היה פני האדמה, ושנחשף בחפירות. על הריצפה היה מונח פתק.

נייר מקופל, שעליו כתב מישהו מכתב פרטי לאלוהים. אחד מן האלפים שידיים מאמינות דחפו אותם בין האבנים הגדולות. לות. הרמתי אותו כדי להחזירו למקומו. כאילו מן הריצפה לא היה תוכנו מגיע לכתובת שאליה הופנה. סקרנות פתאומית דחפה אותי לפתוח את הפתק. בכתב ילדתי גס כתב מישהו בעיפרון אדום: "שיחיה שלום בקרוב! אלון."

ינני יודע כמה זמן התבוננתי בתחינה הפשוטה, המר-טיטה הזאת. אני רק יודע, שכאשר הנחתי את הפתק באחד הסדקים, ראיתי כאילו לראשונה את כל הפתקים ה"אחרים.

עוזי, שמיספרו האישי 2266355, ביקש: "הלוואי שאני אפסיק לעשן בשבת, ותן מזל". אחר, שלא ציין את שמו, ביקש: "אני מתחנן שילך לי בחיים טוב, הכל בקלות, בלי תלאות. פרנסה טובה. עשה אותי חרוץ לעבודה. המכונה שלי — נא החזר לי אותה — אינני יכול בלי מכונתי".

ועוד בקשה: "אשה טובה שאוהב אותה ושתאהב אותי כפל כפליים. שתהיה נאה, נא הקשב לבקשותי — בריאות להורים ולאחים וכל המשפחה, שמור עלינו מצרות. נא מספיק סבלנו".

אבל אלה שביקשו מהקדוש-ברוך-הוא טובות פרטיות היו מיעוט. הרוב חרז וביקש, בעשרות צורות, דבר עיקרי אחד: שלום.

"שלום לכל המזרח התיכון. הבראה שלמה למרדכי, בני-איתן למשפחה. תן שלום ולא ריב."

במדינה

העם

עונש

מרתיע

החלטת השבוע התקבלה בישיבת הוועדה המרכזת של ההסתדרות.

אחרי שהתברר כי כמה מאורחי ישראל הערבים, שנעצרו לאחרונה כחשודים בביצוע מעשי-חבלה ובהשתייכות לאירגוני הטרור הערבים, מחזיקים בידם פנקסי-חבר של ה"הסתדרות, ישבו אנשי הוועדה-המרכזת על המדוכה, כדי להחליט כיצד להגיב.

ההחלטה שהתקבלה נועדה להרתיע את חברי ההסתדרות העומדים להצטרף לאיר-גוני החבלה. "ינוסח ניסוח החיקתי" נאמר באותה החלטה, "שלפיו ייחלץ תכנון ההס-תדרות סקיף מפורש של הוצאתם של חלבלים שהורשעו בדין משורות ההסתדרות".

יחסים מרחביים

אחרי

רבאט

המנצחים הגדולים של ועידת-הפיסגה הערבית ברבאט היו האמריקאים. הם איל-צו את עבד-אל-נאצר לעמוד כעניי פתחה, לחוש על בשרו את ראשית הלחץ שהיה העובדה החשובה ביותר בחודשים הקרו-בים במרחב: לחץ מקביל מצד מוסקבה ומצד ושינגטון.

הכלי האמריקאי על לוח-השחמת היה המלך פיצל הסעודי. לכל דרישות המי-מון הנוסף של נשיא מצרים השיב בלאו מוחלט. גם כאשר הסביר עבד-אל-נאצר שהוא זקוק לכסף כדי לרכוש (כפי הנראה בצרפת) נשק כבד שאין הרוסים מוכנים לספק לו — סירב הסעודי לחתום על הצ'ק המבוקש. ועמי כוויית, בת-הברית השנייה של אמריקה. לא נותר לעבד-אל-נאצר אלא לאיים

בהקמת גוש מצומצם יותר של המדינות הסוציאליסטיות, ברומזו כי גוש זה יחוש את חזירתו להפלת המישטר המלכותי ב"סודיה. אך זהו תהליך איטי, ואין בטחון בתוצאותיו. עד אז יהיה גמאל עבד-אל-נאצר נתון במצוקה גוברת.

העובדה, כי יאסר עראפאת קיבל הבטח-ות סעודיות להגברת הסיוע, אף היא חלק מלחץ האמריקאים על עבד-אל-נאצר. הרמז ברור: אם לא יעשה המצרי משהו חיובי, יישמט רסן המנהיגות מידיו, יע-בור סופית לדי הפלסטינים.

לוחצים פה, לוחצים שם. מה היא מטרת הלחץ הזה? מבחינה כספית, אין כמעט חשיבות לגבי אוצרותיו של פיצל אם ישלם 50 מיליון לייש נוספות ל"שנה. אם התעקש, היתה לכך סיבה אחי-רת:

ממשלת ארצות-הברית הגיעה לכלל הדי-לטה לכפות הסדר במרחב. היא לא תכ-פה את תנאיו — אבל היא תכפה על שני הצדדים להסכים לשיחות, במסגרת הצעותיו של שר החוץ שלה ויליאם רוי-ג'רס.

עוד בראשית הדיונים של שני הגדוד-לים, הוסכם בין ושינגטון ומוסקבה ש-כאשר תימצא הנוסחה המוסכמת על שתי-הן, יפעיל כל צד את מירב הלחץ על לקוחותיו במרחב. הרוסים אמנם השיבו ניט להצעותיו של רויג'רס, אבל הן אינן רחוקות מעיקרון מגישה של ברית-המוע-צות. על כן, אפשר להניח ששלב הלח-צים הגדולים עומד מעבר לפינה.

מוסקבה כבר החלה בלחצים ראשונים משלה, במקביל ללחצים האמריקאים על ישראל: למעשה הטילו שתי המעצמות הגבלה סמויה על מירוח החימוש במרחב. הצעד הבא מסתמן אף הוא: לחץ כלכלי. לי הקשר בין כלכלת ישראל לבין יד המימשל האמריקאי ברור. כלכלת מצרים, לעומת זאת, אינה נתמכת בלעדית על-ידי ברית-המועצות, על כן לא די בלחץ סוב-ייטי כלכלה זו נתמכת, מאז ועידת חא-רט, טום, על-ידי הגנפס הסעודי. הקשר בין הגנפס הסעודי והמימשל האמריקאי ברור אף הוא. ושינגטון נתנה את האות, ופי-י צל לחץ.

"להצליח בסקר ובחיבור — ולגמור את השירות הצבאי בשלום. אהוד."
"שבני יונה ישוב הביתה בשלום. שתיגמר המלחמה, אמן כן יהי רצון."
"רב"ש — שמור על חיילינו ותן שלום בארץ."
"עושה שלום במרומיו, יעשה השלום עלינו ועל כל עמו ישראל ונאמר אמן."

ינני יודע איך נקראים הדברים בעיתון, באווירה של אי-ימיים. אחר חצות, באור החיוור, לרגלי החומה האדירה, הידהדו המילים כקולות-רפאים.

הבטתי סביבי, לראות אם עוודי לבדי ברחבה המוארת. לא נראתה נשמה חיה. עברתי לצד השני של המחיצה. הייתי מוכרח לדעת: מה מבקשות הנשים מהקדוש-ברוך-הוא? לקחתי את הפתק הראשון: "ה' תן לי בינה ושכל טוב, ותפר ענת הקמים עלינו לרעה".

ועוד פתק: "שאמנון ואני נתחתן. אורה."
"שיתן לי מזל טוב ויאר מזל בנות ישראל ומזלי ומזל ברוריה..."

רק בקשה אחת היתה לשלום: "שיחיה שלום עלינו ועל כל עם ישראל, יפה א".

שאר הפתקים ביקשו נקמה בגויים, הכנעת אויבינו והש-מות עדי עד.

"בסד" — הגן על כל חיילינו וחסל את כל שונאינו, אמן."
"וינוסו אויבינו מפנינו."
"שימותו כל הערבים!"

זרתי מהורהר לחלקת הגברים. מדוע דווקא הנשים שואפות נקם ודמים?

לפני שנמרדתי מהכותל, כתבתי גם אני מכתב לאלוהים: "שעה לרחשי השלום — וסלח לי שהצאתי למכתבים ה"מיועדים לך".

אשכנזי

מחשבה זו עלולה להיות, בחודשים ה"קרובים, נחמתם העיקרית של הישראליים, שישמעו על לחץ אמריקאי גובר והולך על אוצר ישראל.

מפלגות

יריב

חדש

למנהיג

במיסדרונות הכנסת ובין חדרי הקאסטל אפשר לראות גבר מרוצה מאוד מעצמו, מחייך בעליות וצועד בקפיציות אילו נולד מחדש.

אכן, ד"ר ישראל בן-מאיר נולד מחדש — כאיש האופוזיציה הפנימית במפד"ל.

במשך עשר השנים האחרונות היה משר-תו הנאמן של המנהיג. חיים משה שפירא כיהן כשר-הפנים, קצר את ההילה הממ-לכתית הופיע בשיבות ובכנסים — ואת העבודה המעשית עשה סגנו, בן-מאיר.

רבים קינאו במעמדו של בן-מאיר. שכן הוא עלה מהר בסולם המפלגתי, ממעמד של עולה חדש עם קום המדינה. אבל כמה זמן אפשר להיות סגן?

מפית ובן-ברית. בן-מאיר, שהיה גם רב וגם עורך-דין בעיר הארטפורד בי-ארצות-הברית, מצא את יעודו בניהול מש-רד-הפנים. בניגוד למשרדים רבים אחרים, בהם האיש החוק הוא המנהל הכללי, היו מנכ"לי משרד-הפנים תמיד נתונים למרותו של בן-מאיר.

לפני שנה עבר חתול שחור בין שר לבין סגנו. יצחק רפאל, שהחל רוקם אח-תוכניתו להתמנות שר מטעם המפד"ל, הסית את שפירא נגד סגנו, שגם הוא קיחד לזכות בכיסא משלו ליד שולחן הממשלה הוא אמר לשפירא שבן-מאיר השאפתן רו-צה לרשת אותו כמנהיג התנועה. שהוא מנהל עסקים פרטיים בארצות-הברית הוא ניצל את מעמדו להנאות שונות.

גירסה שנייה אומרת, כי היה זה דווקא בן-מאיר עצמו שגרם לקרע עם המנהיג הוא הבהיר שעניו נשואות לכהונת שר (המשך בעמוד 22)